

souzení jest tudíž oprávněn a bylo žalobu s jejím petitem, jak shora jest vylíčen a ve výroku rozsudečném prvního soudu vytčen, zamítnouti. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Exekučním titulem jest jen rozsudkový výrok, který nabývá právní moci, takže to, co není v něm uvedeno, není exekučním titulem, a proto odvolací soud při řešení otázky, zda žalobní žádost jest neurčitá, právem nepřihlížel k důvodům uvedeným v žalobě. Ze žalobního žádání však nevysvítá, proti komu má žalobkyně pohledávku 13.543 Kč s příslušenstvím, a odvolací soud proto nepochybil s hlediska právního posouzení, jestliže již pro tuto neurčitost žalobního žádání žalobu zamítl zcela a ne pro tentokráte.

Čís. 16278.

Nedopouští-li stavební stav domu, aby se domovníkovi dostalo bytu o dvou místnostech ve smyslu § 8 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n., nýbrž toliko bytu o jedné místnosti vyhovujícího jinak dotčenému zákonnému předpisu, avšak domovník se do něho nenastěhoval a najal od majitele domu byt rozsáhlejší a hodnotnější, zavázav se platiti rozdíl mezi nájemní hodnotou najatého bytu a bytu původně mu nabízeného (domovníckého), nepříčí se takováto úmluva § 15 řeč. zák.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv I 1308/36.)

Srv. rozh. č. 15410, 13381, 11667 Sb. n. s.

Žalovaný byl ustanoven domovníkem v domě č. p. 1220 v P. a byl mu nabízen služební (domovnícký) byt v přízemí, skládající se jen z jedné místnosti. Žalovaný se však do něho pro osobní a rodinné důvody nenastěhoval, nýbrž užíval bytu v prvním poschodí, skládajícího se z jednoho pokoje a kuchyně, zavázav se, že zaplatí za tento byt rozdíl mezi nájemní hodnotou dotčeného bytu v prvním poschodí a původně mu nabízeného bytu v přízemí. Tvrdě, že žalovaný zastával služby domovníka pouze do 1. října 1933, do kteréžto doby nájemné z bytu v prvním patře řádně platil, a že po té již domovníckých úkonů nekonal, avšak v domě až do 31. prosince 1933 bydlil, domáhá se žalující majitel domu na žalovaném zaplacení 1.125 Kč s přísl. Soud prvního stolu uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání žalovaného dále jednal a znova rozhodl.

D ů v o d y:

Zákon č. 82/1920 Sb. z. a n. vyhrazuje a zajišťuje domovníkovi t. zv. domovnícký byt k řádnému užívání způsobilý, pokud možno o dvou místnostech (pokoje a kuchyně), vyhovující stavebnímu řádu i zdravotním nařízením. Nejvyšší soud odůvodnil ve svém rozhodnutí č. 15410 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, zásadu, že rozsah výrazu »pokud možno o dvou místnostech« není v zá-

koně určitěji vymezen, že zákonodárce měl tu na mysli jen stavební stav domu, pokud dovoluje, aby domovníkovi mohl býti dán byt o dvou místnostech blízko domovních dveří, a že požadavek dvou místností nelze uplatňovati tam, kde to nedopouští stavební stav domu. V souzené věci nebylo o tom sporu a bylo též zjištěno nižšími soudy, že žalovaný byl ustanoven domovníkem v domě č. p. 1220 v P. a že mu byl nabízen služební (domovnícký) byt v přízemí, skládající se jen z jedné místnosti, do něhož se však nenastěhoval žalovaný pro osobní a rodinné důvody, nýbrž že užíval bytu v prvním poschodí, skládajícího se z jednoho pokoje a kuchyně, zavázav se, že zaplatí za tento byt rozdíl mezi nájemní hodnotou dotčeného bytu v prvním poschodí a původně mu nabízeného bytu v přízemí. Podle § 8 zák. č. 92/1920 Sb. z. a n. má domovník nárok na vhodný byt, pokud možno o dvou místnostech (pokoj a kuchyň), blízko domovních dveří a podle § 15 téhož zákona nemůže toto právo býti ujednáním vyloučeno ani omezeno. Jde tedy o to, zda v souzené věci stavební stav domu dopouštěl, aby žalovanému se dostalo bytu o dvou místnostech ve smyslu § 8 dotčeného zákona, kterých se mu mělo dostat bezplatně (srv. rozh. č. 13381 Sb. n. s.), neboť kdyby tomu tak bylo, nevyhovoval přidělený mu byt v přízemí ustanovení § 8 řech. zák., ježto druhou místnost neobdržel a nároku na ni nemohl se vůbec vzdáti (§ 15 řech. zák., srv. rozh. č. 13381 Sb. n. s.). Obdržel-li však žalovaný místo nedostatečného bytu jiné místnosti, jejichž počet nepřevyšoval hranici naznačenou v § 8 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n., nezáleží ani na jejich hodnotě, ježto tu nebyl splněn předpis § 8 řech. zák. a byly by tu obcházeny předpisy §§ 8 a 15 dotč. zákona, a smlouva sjednaná o bytu v prvním poschodí byla by nicotná (rozh. č. 11667 Sb. n. s.). Jinak by tomu však bylo, kdyby stavební stav domu nedopouštěl, aby se žalovanému dostalo bytu o dvou místnostech, ježto v takovémto případě by byl žalobci přikázán byt, zákonnému předpisu vyhovující, a nechtěl-li se do něho nastěhovati a najal-li si byt rozsáhlejší a cennější, mohla tu platně býti uzavřena dohoda žalobcem tvrzená. Odvolací soud vycházejí z mylného nazírání na věc, neobíral se však touto rozhodující skutečností a neučinil v tom směru potřebná zjištění, takže věc již proto není zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s. a judikát býv. vídeňského soudního dvora č. 230), a bylo tudíž se usnésti, jak ve výroku uvedeno. Zjistí-li odvolací soud, že stavební stav domu nedopouští, aby žalovanému byl přikázán jiný byt domovnícký než byt poskytnutý mu v přízemí, bude ovšem třeba, aby se odvolací soud ještě zabýval obsahem odvolání, k němuž dosud nepřihlížel pro právní názor jím vyslovený, a aby v těch směrech učinil potřebná skutková zjištění.

Čís. 16279.

Jde o spor o náhradu škody z poměru služebního podle §§ 1 a 2 c) zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli náhrady škody utrpěné z výstupu mezi nimi za výkonu služby a z jejího podnětu.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv I 1393/37.)